

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XI. Hieronymvs Niger Iacobo Sadolero Episc. Carpent. S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

ponam: tum verò Deum immortalem, diuosque omnes con-
stans, sic planè statuo, nec meliorem virum, nec sanctiorem ho-
minem, nec amantiorem veritatis, pietatis, sinceritatis, et opor-
tunitatis posse. Itaque tanto & amore & cultu illum pro-
sequor, quantum tantarum & tam præstantium virtutum cau-
lentis postulat. Me ad concilium affuturum esse, si id habebim,
dubitare potes? Quanquam enim magno mihi ea res erit
commodo: tamen dare operam Deo, & illius honori ac nomini
deservire, quantum quidem in me erit, ita mihi constitutum est
ut etiam si sit vita mihi in illo opere profundenda, mecum per-
clare in actum parem. Tu vale, & nos ama, tibi que persuadeo
vicissim à me singulariter amari. Ex horis nostris suburbani
IV. Nonas Iunij, M. D. XXXVI.

XL

HIERONIMVS NIGER IACOBO
Sadoleto Episc. Carpent. S. P. D.

ET si pudet me post diuturnam cessationem nunc ad te scri-
bere: tamen non dubito, quin pro tua in amore constantia
mea (si qua fuit) negligentia benignus interpretis sis futurus.
Præsertim cum nihil esset priuari quod scriberem: publica res
omnia copiosè ab aliis ad te perscribi non ignorarem. Nunc
tem cum decreuerim ex urbe discedere: te, quem omnium con-
siliorum meorum, non modò conscium, sed autorem etiam sen-
per esse volui, fas est professionis meæ causas, rationesque cogno-
scere. Nec vereor, ne non consilium tibi probetur meum: cum
me semper non solum monitis, verum etiam exemplo ad qua-
tem & otium inuitaris: quique ex veteri meo instituto intelligi
me non opum, aut honorum cupiditate, sed officio ac beatus
sientia ad urbem fuisse reuocatum. Cui quidem officio ac fructu
cum iam satis factum à me fuerit, videret planè desipere, nisi quod
reliquum est ætatis, mihi ipsi, hoc est meis studiis darem. Quan-
tobrem constitutum habeo ad Calendas Maias Parauum pro-
cisci, nactus opportunam occasionem, quod eodem tempore
Cornelius meus Brixianorum Pontifex exire in prouinciam
constituit. Erit autem otiolulum illud meum, cui istius veri ac soli
otij simulacrum quoddam: quod tu in oris istis pacatissimis, cum
vacuus molestia, cælestem penè in terris vitam agis: mihi magno
maximo futura impedimento sunt. Mitto rei familiaris angus-
tias, quam etsi contempsit semper, tamen labores mei atque con-
stituta paulò æquiores facere debuissent. In quo mihi temporaria
quitas est accusanda: ne quid in eos grauius dicam, qui ea res
tione posse me perpetuis laboribus implicare, atque ab otio

ambitionem transferre cogitarunt. Quod me vehementer virges, imprimis est rei domesticæ cura. Viuit enim adhuc quidem pater, sed extrema iam ætate: forores habeo domi nobiles: fratres emisti sunt omnes, præter eum quem iamdiu in Cypro insula degentem, in nostri oblitum, rectè possumus inter mortuos connumerare. Itaq; mihi vni apprimè ad otium & tranquillitatem nato, quæ ad hoc tempus in aliorum sedulitate ac diligentiâ conquieui, gratissimum iam onus gubernandæ familiæ subeundum est: spesq; illa mea tecum viuendi, quod maximè optabam, in aliud tempus referenda. Sunt hæc quidem magna incommoda, & à meo valde aliena constituro. Sed ea omnia veræ laudis atq; virtutis amor facite leniora. Quin maior mihi proposita est gloria, si tot circumfusis molestiis, in eum locum peruenero, in quem multi abundantiores orno, atq; fortunis, peruenire minimè poterūt. Quod an aliquando affecturus sim, haud satis compertum habeo. Enitarerè, Deo hominibusq; bene iuuantibus. Proficiscar enim eo, ubi licebit veterum amicorum, doctissimorumque virorum persui consuetudine. Quæ quanti in studiis nostris momenti sit, tu maxime omnium nosti. Habebimus illic Bembum, Lazarum, Lampadium, Pierium, bone Deus, quo iudicio, qua eruditione homines? Nec dubitamus, quin & alios in dies habituri simus, peractos rerum vrbicarum, atque huius vrbis miserimi status. Taverò velim, qua consueti fide ac religione, nostram inter nos amicitiam tuearis. Et quemadmodum ego te semper absentem oculis atq; animo requiram, ita tu benevolentia in te meæ memoriam apud te interire ne patiaris. Quod equidem adscribo, non vt timens, sed vt amans. Literas tuas ad Petrum Bembum, quas mihi dedit Antonius, reddam diligenter: multamque illi, ac cæteris amicis salutem dicam tuis verbis. Illic otiosus plura ad te, literasq; ad Antonium, aut Binum mittam. Idem ipse si facies, erit mihi quàm gratissimum, atque vt facias oro. Vale omnium qui sunt, qui fuerunt, qui futuri sunt beatissimè. Valere etiam volo Paulum à quo literas accipere opto. Romæ. IV. Calend. Maij. M.D.XXXII.

XII.

IACOB. SADOLET. EPISC. CARPENT.

Ludouico Pariseto iuniori S. P. D.

Teo tuum carmen: idque mirificè probauit: est enim quantum ego possum iudicare, cum doctum & elegans, tum quo in genere esse vis, eius generis numeris omnibus absolutum. Sed eius ipsius argumentum carminis aliquandiu me suspensum, atque accipitem animi tenuit: dum uequirem fati cōiectura per-

N 2 spico.